

LA TUIES

- Sap, comte, que al penetrar a les meves habitacions demostra tenir un atreviment molt gros.
- La senyora marquesa em permetrà que li observi que ella no el té pas tan petit com això!

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!
Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

LA CARTERA DE BECERRO O EL LADRÓN A PESAR SUYO

Narración policiaca, detectivesca, misteriosa y conandoylesca que ha escrito el director de «La Retaguardia», señor Rujasta, para hacer dientecitas a los escritores truculentos.

Nota: Despreciando generosa y olímpicamente las ofertas que le hacía el Mero, Rujasta no ha querido transformar este cuento en un drama policiaco que le pedían para darlo a la compañía Rambal porque él dice que no está pa Rambal más que a las señoras guapas.

Don León Becerro de Vaca era un hombre excesivamente desconfiado. Miren si lo era que no quería ir nunca al médico por miedo de que le tomara el pulso. Miraba siempre de reojo, temiendo que le siguiera algún malhechor y tenía tres cerraduras en su casa por si venían ladrones.

Ahora se me ocurre en qué se parece una olla de barro al *Relicario*. Eso es cubista y decadente. ¿No lo aciertan? Pues la olla, es pisa, y si es de tierra, es morena. ¿De qué se rien ustedes? ¿Del chiste? ¡Gracias a Dios que he encertado uno! Voy a probar este otro. ¿Cuál es el colchón más pillo? El matalás callando. ¿Me abroncan? ¿Qué dirán ustedes entonces a los tenores malos?

Un sábado por la mañana en que lucía el sol y Maura había hecho una frase, don León salió para hacer varios cobros. A propósito: ¿en qué se parece uno que va a cobrar unas facturas y no le paga casi nadie a la ciudad de Valencia para San José? En que *fallas* por aquí, *fallas* por allá... Los manojos de teas, ¿en qué se parecen a los dependientes de Banca? En que los unos son *manats de teies* y los otros son *manats dels superiors*. El can que más se estila en verano es el cantarito.

A todo esto, el tranvía en que iba don León corría, corría... De pronto, un pa-

sajero que había parecido sospechoso a nuestro héroe se apeó en marcha precipitadamente, despreciando el peligro y las ordenanzas municipales. El señor Becerro echó mano a su bolsillo. ¡La cartera no estaba! Rápido como un telefonema de madrugada, el hombre bajó del tranvía, se dirigió hacia el sospechoso viajero y de buenas a primeras le encaró el revólver en el pecho.

Antes que se me olvide: ¿en qué se parece el relleno de un jergón y dos cosas que gastan mucho las mujeres? Pues en que el relleno de un jergón es paja, una de las cosas que gastan mucho las mujeres, espejo y la otra es... mejor que no la diga y que os continúe explicando lo que le ocurrió a don León.

Con semblante melodramático y el gatillo del arma en alto, pronunció éstas frases severas y fatídicas:

— ¡Deme usted la cartera!
— ¿Cómo? — interrogó el viajero sospechoso.

— ¡Que me dé usted la cartera!
— Pero si yo...
— ¡Entrégueme la cartera o tiro!

Ante tan elocuente y contundente amenaza, el hombre echó mano al bolsillo, sacó una cartera y la entregó a don León que se la guardó sin casi mirarla.

Don León, satisfecho, llegó a su casa y empezó a explicar a su señora la descomunal aventura de la mañana.

Su señora, al oírle, se echó a reír como si le hubiesen leído un discurso de Portela.

— ¿Tu cartera? Pero si esta mañana te la has dejado encima de la mesa de tu escritorio...

El hombre echó mano a su bolsillo, extrajo la cartera, y su rostro pasó por todos los colores del Arco Iris y del Arco de Triunfo. ¡La cartera que le había dado el sospechoso viajero no era la suya! ¡No era la cartera de Becerro, sino una cartera de focal!

Y el pobre hombre que entregó a Becerro su propia cartera creyéndole un ladrón reniega de la seguridad de Barcelona y dice que esto parece a Casa el Ancho...

LOS CLÁSICOS ULTRAISTAS

LA LLUVIA

El Señor ha cogido la regadera porque el *Zaragorano* le manda que llueva, que llueva, que llueva toda la semana.

¿Por qué el *Zaragorano*? ¿No podría ser «El Pagès» o l'«Ermità»?

Apaga de un soplido el Sol y se lo mete en una manga.

De donde se deduce que el Señor tiene la manga muy ancha.

Recoge el tul de los ciclos y entre naftalina lo guarda.

¡Cuidado con la naftalina, que puesta en el bolsillo del pantalón tiene malas bromas!

Va se pusieron las nubes la gabardina grisácea.

¿Será la de Marsá, que es la más grande de la creación?

Desde las negras bambalinas hacen *pipi* sobre mi espalda.

O sea que le hacen de aquello en el de aquello.

Las lechuzas de mi huerto se recogen las enaguas.

Esto debe ser de cuando los animales hablaban e iban vestidos.

Y todos admiramos a los árboles que tienen siempre abierto el paraguas.

FRANCISCO VICHI

¡Este final sí que no lo esperaban ustedes!

PÉRDIDA

En un baile de máscaras de «La Bohemia» una señora llamada Lola Amido perdió a su hija que tiene diez y siete años de edad y mira guenyo. Se sospecha que se ha tirado al Río o que se ha fugado *con él*. Señas particulares: Tiene un novio que se llama José del Río, que es vendedor de cristales ahumados para observar el próximo eclipse de sol, visible en Badalona.

Correspondencia particular de «La Retaguardia»

Un sindicalista.—Nos parece muy radical su determinación de no comprar *El Hogar y la Moda*, porque está lleno de *patrones*...

K. Brito.—¿Que cuál es el último pescado del Mediterráneo? ¡Hombre! Eso es bien claro: ¡el del-fin!

R. Llano. La gente que tiene más malas compañías son los burotes, que siempre van con un pincho.

Un bolchevique.—Sí, señor. El emperador de Bulgaria se parece a un pescado muy conocido, en que ¡Zar-dina!

Juan Deportista.—En Turquía se exige a los servidores del harén la misma condición que a los boxeadores. ¡Handirapados!

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.ª - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

Més baix!

Aquest *potin* és recent i, com que nosaltres som discrets, callarem els noms, perquè no estem per brocs.

Una xicoteta de la bona societat barcelonina tingué darrerament una relliscada amb el seu promès. El fet ocorregué per Carnaval, durant un *asalto*. Aprofitant un moment que tothom s'entregava a la diversió, el *novio* agafà a la seva adorada i amb un hàbil pretexte li féu ensenyar la seva cambra. Allí ell se les compongué com li donà a entendre la seva mala intenció i granota fica't al cove, que qui gemega ja ha rebut!

Ja ho crec que gemega la pobre noia! Figurint-se que ja s'ha anunciat el casament dels dos delinqüents i que la cosa anirà molt ràpida perquè, altrament, hi hauria primer bateig que noces.

Quan la noia confessà la seva falta al seu pare — era una falta, ja ho crec que ho era, i amb tots els ets i uts! — aquest restà pres d'una viva indignació.

— Però, desgraciada! — exclamà. — Com pot haver estat això!

— Mira... ell va agafar-me per la cintura...
L'iracund papà, tement que la veu de la pecadora se sentís, recomanà:

— Més baix!

I la xicoteta, baixant els ulls i entenent una altra cosa, respongué:

— Això mateix, papà...

Servei de parroquià

A ca la senyora Dolors, del carrer de l'Hospital, l'altra nit va haver-hi festa major. Figurint-se que va presentar-se un riquíssim americà i va demanar, després de donar a la Mamà la seva tarja, que li portessin una nena.

La bona senyora, amb la satisfacció que pot soposar-se, féu arreglar la millor cambra i cridà a una vicioseta menuda que hi ha de poc, fent-li la recomanació següent:

— Mira, nena; allí hi ha un americà milionari. Figura't que és no res menys que el *rei dels porcs*. A veure si saps quedar ben bé amb ell...

La teoria de la relativitat

L'escena a l'Audiència. El processat, damunt de qui pesa una acusació de malversació de cabals, pregunta al defensor, abans de començar la vista:

— N'hi haurà per molt?

- Segons — respon l'advocat.
 — Com vol dir?
 — Segons. Jo, per uns vint minuts; vostè, per uns tres anys...

L'ofici pesat

En B.rtr. és un xicot de lo més gandul que es coneix. Ha fet cinquanta oficis, ha tingut una pla de col·locacions ventatjoses, que ha perdut sempre pel seu mal cap i no pot estar un mes en un lloc.

No fa gaire que va trobar a la Rambla a un company seu de cafè.

- Com va això, noi? — li preguntà.
 — Malament — digué en B.rtr. — Aquest ofici tan esclau! Si sapiguessis lo cansat que és portar sacs de carbó al coll tot el dia!
 — Vols dir?
 — No m'en parlis!
 — Bé, però, com ho saps tu que és tant pesada aquesta feina.
 — Com ho sé? Mira aquest d'on surt! Perquè hi treballa!
 — Ah! No et coneixia aquest ofici! Fa molt que el fas?
 — Començo demà.

L'HORTOLÁ DE SANT BOI

EPIGRAMA

La llàntia de baix l'escala
 arreglava el criat d'en Pere,
 quant va passar la Pasquala,
 una noia molt pitera.

— Ah, salau! — ell li digué —
 si la llàntia fos vostè!

— Uix! — li contestà la noia —
 si jo fos llàntia, baboia,
 tu no tendries prou ble.

S. P.

Ell. — Es bonic aquest « fox », veritat?

Ella. — Primer no em convenia, però ara em va entrant de mica en mica.

L'engoixosa situació

EN Mateu estava desesperat. La seva xicota, molt bonica i jove, per cert — li havia donat carbassa. El xicot passava davant d'ella per un santet i un bell jorn la noia s'enterà que el seu promès havia estat ballant tota la nit anterior a la « Bohèmia » i havia retirat a les cinc del matí amb una curda fenomenal.

Súplices, demandes de perdó, promeses de penediment, res hi valgué. La noia, que era d'una família molt decent, fou inflexible.

El disgust que va agafar en Mateu fou dels que fan època. El xicot se l'estimava de debò i estava inconsolable. Aquell dia no anà al despatx i es quedà a casa. Rumià, rumià, i, com a darrer recurs, escrigué una llarga carta a la seva adorada demanant-li novament perdó. En Mateu creia que tal volta la seva ploma seria més eloqüent que la seva parla.

A la tarda, creient que estava malalt, un dels seus companys d'oficina l'anà a veure.

— I doncs? — li preguntà. — Què t'ha passat? Que t'has trobat malament?

— No m'en parlis — va respondre en Mateu. — Em passa una cosa grossa.

— Explica't!

En breus mots, el noi contà tot lo ocorregut, acabant per exclamar:

— I calcula quina és ara la meva ansietat! Figura't que es tracta d'una xicota completament pura...

L'amic d'en Mateu somrigué, dient:

— Així digues que ara estas pendent d'un fil...

S. ARDY NETTA

Les delícies del matrimoni

DESPRES de tres anys d'una vida bastant agitada, la Roseta, que havia estat successivament capsera, pupila de la Pepita, tanguista, ballarina de tango i entretinguda de tarifa alta, es va casar. Un bon senyor que era vidu i tenia quaranta anys i tres milions de pessetes, s'enamorà, s'ho prengué pel cantó seriós i la portà a l'altar de la Bonanova amb flor de tarongina i tot.

El matrimoni s'instal·là en una magnífica torre de Sant Gervasi, on la Roseta passava les seves hores d'avorriment llegint novel·les per a senyores i rebent a les seves antigues amigues, que anaven a admirar la magnificència d'aquell luxós estatge.

— I què?, com te prova la nova vida? — li preguntà un dia una de les visites.

— M'avorreixo molt, noia — respongué la Roseta. — Això d'ésser casada fa el mateix efecte que si cada nit et fiquessis al llit amb el mateix parroquià.

A. U. BERCOCK

La bona filla

AQUELLA nit en Carles havia fet un bon negoci i tenia ganes de celebrar-ho. S'en anà cap al «Suiç», i va sopar com un príncep i, un cop encès l'havà que epilogava l'àpet, es ficà en un auto de lloguer es i féu conduir a l'«Edén».

L'Escolàstica, la simpàtica i mondana florista, que és tot un tractat de galanteria, entrà a la llotja que en Carles havia ocupat i li preguntà si volia alguna nena.

— Si! — digué en Carles que tenia ganes de fer festa complerta. — Que pugi la que vulgui!

Passaren uns minuts i una xamosa ballarina de les que surten a la revista es presentà a fer companyia al nostre juerguista.

— Què vols pendre? — preguntà el xicot.

— Mitja dotzena d'ostres.

La xicota no trigà en intimar amb en Carles, si bé primer li digué que l'endemà havia de pagar un compte de quaranta duros de la modista.

Quan acabaren, en Carles demanà:

— Vols menjar alguna cosa?

— Si! Mitja dotzena d'ostres!

— Altre cop? Per què en menges tantes?

— Per ajudar a la família, saps? La meva mare en ven...

UN GAT VELL

— Li agrada la quinta simfonia, Clotilde?
— Què vol que li digui, m'agrada més la "Quinta Violeta" (!).

Mimí, la fogosa

Encara que nescuda a Masquefa i batejada amb el gens poètic nom de Calamanda, es fa dir Mimí, s'oxigena el cabell i afirma que la Torre Eiffel i el Sena la veieren néixer.

Tal volta immerescudament, gaudeix de la reputació d'ardent. Sens dubte per això, el conegut noctàmbul barceloní C.r.r.r.s la conquestà una nit, mitjantsant un present principesc, i se l'endugué, democràticament, a can Prim.

La nit fou deliciosa, al menys per en C.r.r.r.s, que se sentia transportat més enlaire del setè cel. A la matinada la Mimí observà al seu company de nit:

— Un altre dia no vindrem aquí!

— Per què?

— Perquè el sostre està ple de terenyines!

— Ah, si?

— Si; tota la nit que les he estat veient!

— Tota la nit?

— Si, és clar! En alguna cosa havia d'entretenir-me, mentre t'entretenies tu amb mi!

RICART

La bella massatgista

LA Merceneta havia trobat el seu truc, i guanyava els diners a palades, com vulgament se diu.

Quan la varen despatxar de *El Siglo* per no se sap què, d'uns liois amb els aprenents, els dependents i el quefò de la secció, la xicoteta, vergonyosa d'anar a demanar feina a altres botigues, segura de què desseguida s'enterarien del perquè l'havien despedida, va muntar un petit gabinet de massatgista i va publicar en els principals diaris el següent anunci:

LISSETTE

MASSATGISTA

Especialitat: Malalties del cor

Cobrava les visites a 2 pessetes — *al alcance de todas las fortunas*,— però en suplementos i especificos buidava la bossa de tots els seus clients.

El procediment era senzillíssim: una volta estès el client damunt la taula d'operar, la xamosa Merceneta, entregada a la febre del massatge, procu-

— No tinguis por, tonta, si no es coneixerà.

— El que no voldrà conèixer ningú, serà lo que em resulti d'això.

rava que el pacient entrés en reacció valent-se de medis hàbils que sempre saben trobar les dones quan elles volen.

Era allavors quan la Merceneta aprofitava l'ocasió per oferir les seves especialitats:

— Contra aquest mal que vostè pateix, senyor, tinc a les mans un gran remei, però és car: val doscentes pessetes. (La quantitat variava segons l'aspecte del client.)

El bon malalt primer ho rumiava un xic, però per fi acceptava l'oferta; i és per aquest motiu que la Merceneta guanyava els diners a palades.

Un dia, la pobre Mercè es va trobar davant d'un cas clínic que no va poder resoldre.

Arribat el moment oportú, va fer la consabuda oferta, que fou acceptada pel client. La xicoteta va iniciar la delicada especialitat i, tris-tras-tris-tras, el pacient va presentar els primer símptomes de curació; però quan la massatgista ja creia acabada la feina, la part adolorida es mantenia en el seu punt, com si res hagués passat. La Mercè, resignada, va començar novament el massatge i també, després de la segona frotació, obtingué el mateix resultat negatiu. Repetí per tercera i quarta vegada, i sempre igual. Empipada ja fins al punt de dalt, la noia preguntà amb sorna:

— Escolti, senyor: vostè deu ésser de l'edat de pedra, oi?

— La senyoreta no en faci cas: és que quan me dona l'atac, devegades em dura vuit dies.

La Merceneta va pagar una bona indemnització al seu client per a que no la desacredités pel seu fracàs professional, fent-li de passada un preg:

— Quan li torni a venir l'atac, passi'm a veurer, però a la nit, perquè és un cas clínic que el vull estudiar personalment.

DON JOAN

L'etern infant terrible

Es deia Jaumet i era l'encís dels seus papàs, els senyors de Vallbrú. Encara no tenia quatre anys i ja començava a sapiguer les primeres lletres i comptava fins a cent sense equivocar-se ni una sola vegada.

Mes, com quasi totes les criatures que gaudeixen del preciós do de la precocitat, en Jaumet era la criatura més entremaliada que ha nescut de mare des de què el món és món. Ho atropellava tot, malmenava qualsevol objecte que li vingués a mà, fos com fos, i no deixava en pau a ningú.

Com que era fill únic, al principi, els seus progenitors li consentien tot; mes un dia que n'havia fet una de grossa, el senyor de Vallbrú l'agafà pel seu compte i li clavà una sobirana pallissa, sense tenir en compte els plors i lamentacions.

Passaren uns dies, i un matí, el senyor de Vallbrú, que de tant en tant enganyava conciençudament a la seva muller amb la Carmeta, la minyona de la casa, volgué reproduir l'eterna

comèdia aquella que fa uns quants anys varen estrenar els nostres respectables papàs Adam i Èva, i que tant d'èxit ha obtingut en totes les èpoques.

En Jaumet, que havia presenciat l'escena pel forat del pany, corregué al costat de la seva mamà i li digué:

— Mamà: la Carmeta deu ésser molt entremaliada, oi?

— Per què, maco?

— Perquè el papà la té agafada i li està pegant una surra com a mi l'altre dia! Oh! I es veu que deu ésser més dolenta que jo perquè, a més de pegar-li, li clava mossegades al clatell!

BIT LIETA

Fieu-vos de les menors...!

Es deia Ferran, era dependent d'un sastre del carrer de Sant Pau i el terror de les modistes, aprenentes, mecanògrafes i sabateres del barri.

Darrerament va fer una d'aquelles conquestes de deixa'm encendre. Es deia Mercè i era una xicoteta de catorze anys, alta, grassoneta, de formes pronunciades i lascivas. Tenia uns ulls grossos, negres i brillants, un nasset arremangat, deliciós, uns llavis vermells i molçuts temptadors com una magrana, i un cabell negre i riçat que semblava d'èban.

El noi no s'hi veia de content. Allò era tenir sort! Allò eren conquestes i no les que feien els seus amics! Ell no estava per rebrecs, no! Cosa tendreta i fina! Oh! I de què se la faria seva, n'estava completament segur! I seria el primer. Perquè no hi havia dubte de què aquella deliciosa criatura no havia tingut mai xicot...

Per donar una apariència de serietat an aquelles relacions, en Ferran va demanar oficialment la mà de la Mercè a la seva mare, que era vídua des de feia sis anys i, des d'aquell dia, el noi pujava abans d'anar a sopar a casa de la promesa.

Encara no havia passat una setmana que en Ferran ja havia aconseguit d'ella els primers petons, amen d'alguna que altra aproximació mal intencionada. Tot anava bé!

Ja poden figurar-se els nostres llegidors amb a quina íntima satisfacció observà una nit que la mare de la Mercè abandonava el pis per anar a buscar una ampolla d'oli que s'havia descuidat a la botiga d'enfront.

Sapiguent lo aficionada que era la mestressa la botiga a xafardejar amb les parroquianes, calculà que aquella absència li deixaria el temps necessari per tal d'aconseguir lo que tant desitjava.

En veure's sol, agafà a la Mercè entre els seus braços i començà a petonejar-la.

— Que en serem de feliços! — deia ell, mentre l'acaronava.

— Noia, mira que en fem un gra massa, i ens exposem a un conflicte.

— Aquests conflictes rai; tinc molt bona mà per resoldre'ls!

— Vols dir que m'estimes tant com dius?

— Més de lo que tu et creus... No trobo paraules per expresar-t'ho...

— Sempre s'en troben de paraules.

— Doncs jo trobaria mes aviat fets!

— Bé! bé! — feia la Mercè. — No siguis dolent!

— Estigas quiet!

— Que no tens confiança en mi?

— Au, au! Fés bondat!

— Merceneta!

— Et dic que siguis bon minyó.

— Merceneta!

— Home! No siguis pesat!

— T'estimo!

— Jo també.

La xavaleta, de primer tant mosca balba, començà a animar-se de mica en mica i mentre en Ferran li anava contant a cau d'orella la dolça cançó de l'amor, ella se li encarà tota decidida, i...

— En que quedem — li demanà — no deies que trobaries fets? Potser si que esperes que comensi jo!...

LA PRIMAVERA

FRESCA com una rosa, xamosa i temptadora com una poma camosina, el Baronet de l'Avinguda la va pescar a can Jorba venent joguets, i tot jogant, jogant, i entre joguina i joguina, li va fer un joc nou i li va parar pis al carrer d'en Muntaner llensant-la amb tota pompa i fastuositat al món de l'alegria nandulandesca.

La mandra del paleta

LA gentil senyoreta Fornells estava indignada amb el mestre d'obres. Li estaven fent unes reparacions a la torre i no acabaven mai. An ella, allò de les gavetes, el ciment i els maons a dintre de casa la molestava d'una manera extraordinària. Se li omplia tot de pols, li embrutaven els mobles, la roba, les parets, el sostre i el jardí i allò no podia continuar.

Un matí, la senyoreta Fornells es llevà, es prengué la xacolata, fullejà el *Nuevo Mundo* i, com si havés pres una decisió, s'adreçà al mestre d'obres i l'interpel·là com segueix:

— Mireu, això no pot continuar d'aquesta manera. Aquí es perd el temps escandalosament. Ara mateix aquell paleta s'ha passat tot el matí per tapar-me el forat dels ratolins.

I. ALLO ROS

El darrer consol

DEMATÍ. Davant d'una taula de carn, la senyora Filomena espera que li toqui el torn. En aquestes arriba una ex veïna seva, que al reconèixer-la, la saluda afectuosament.

— Deu la guard, senyora Filomena! Com està?

— Ai, molt malament, senyora Munda!

— I dones!

— No m'en parli!

I aquí la bona senyora fa un gestic de desesperació.

— Ah! Ja comprenc! — diu la senyora Munda.

— El reuma, oi? Hi ha tanta humitat en aquest Barcelona!

— Oh! Si només fos això! Però figuri's que fa mes i mig que tinc malalt el *Lili*, pobret!

— Què té?

— No ho sé! El menescal, per mi, no li enten la malaltia. Jo crec que s'em morirà!

— Només li faltaria això, després de la mort del senyor Climent, senyora Filomena!

— Figuri's! Es l'únic consol que em queda sense el meu marit!

J. SOROLLA

FILOSOFALS NANDULANDESQUES

Carnestoltes, carn estulta i carn i peix

HA finit el Carnaval. És a dir, ja va finir fa dies. Del pobre Momo ja no en queda més que alguna butxaca buida, algú que va coix i alguna que està esverada perquè els pintors no li fan la seva habitual visita. És el ball i s'ha de ballar al so de la música que li toquin. Jo ho crec així, i com que aquests dies me l'han tocada d'una manera escandalosa, amb un esbojarrament mon-dà, jo escric al so d'aquesta música de *jaz-band*.

És el temps de les Venus de dotze rals per amunt, i dels Bacos de la doble borratxera diària per avall, i prou... Dels Bacos i dels bacons és el temps: perquè hi ha beguder que agafa tantes paperines al cap de les vint-i-quatre hores, que ja és un Baco superlatiu. Per això les reines del Carnestoltes són les franceses i les turques, puix les turques vénen a ésser una embaixada del déu de la beguda pel broc gros, i les franceses, les capricioses i guturals francesetes, que amb tot i lo malament que parlen el català, lo millor que tenen és la llengua, són les embaixadores per excel·lència de l'amor també pel broc gros.

Aquests dies, aquell qui barrina amb certa pre-tenció ascètica sobre les comparses, s'hi capfica, i perd la gana i el gust; més el gust que la gana. Però, el qui s'ho tira tot a l'esquena, com els drapaires, es diverteix de dalt a baix, perquè sembla que tot el món hagi arribat a fi de mes, la fetxa de cobrar el sou i de repartir-lo cristiana-ment entre els cabarets, els anglesos i les pobres víctimes de ca la Rossa. Tothom s'aixampla les mànegues, i fins hi ha qui va sense mànegues i tot, per fer les coses ben fetes. Els que van esmo-lats del sentit del tacte i del contacte, aquest sentit tan desenvolupat en els conills i els gats, criden: visca la barrila! I els que tenen la gola seca per un excés del sentit del gust, del gust del paladar, criden: visca el barril! Per mor dels uns, els *meu-blés*, les fondes i els caus de la corrupció de majors, treballen com lladres. Per mor dels altres, la man-tellina gentilícia, aquesta mantellina que és l'an-títessi de la mantellina que gasten les guetes i les beates, es porta més que mai.

Entremig de tot aquest *mundanal ruidó*, les do-nes quasi honestes fan la relliscada del segle, sense fixar-se si el marit les porta llargues o curtes. Les meuques, protegides pel disfraz, fan veure que es-corren el bulto, quan hom les empaita pels reser-vats amb la mala intenció a la mà i, melindroses, fan la nyeu-nyeu, es fan venir els colors a la cara i de rebot els hi fan venir a qui els busca el quènto, i tot dient no vull, no vull, donen gat per conill al més expert i guanyen la primera pela.

LA TARDOR

PERO, fills meus, després de la primera ve l'estiu i després la tardor i allavors, la pobre Remel, tota melindrosa i amb la faldilleta un xic curta de l davant, s'adona, encara que un xic tard, de que la « primavera » va ésser ella, i que no hi ha més remel que « escórrer el bulto » per evitar que la sorprenguin els dies fets de l'hivern que s'acosta impas-sible i esfereïdorn.

— Noia,estic content dels teus afalags i de les teves atencions, i, si tu vols, et retiraré.

— Si... veuràs... no és que em desagradi la teva proposició, però... no sé... em fa l'efecte que trobaria a faltar alguna cosa.

Elles sí que poden ben dir que fan l'agost cap al febrer o al març. Per contra, els homenots, els ganasses i neules dels homenots, en canvi de fer l'agost, fem el burro. Paguem, paguem i paguem, tot plegat per una toçuderia sentimental, per voler ficar la banya en un forat, perquè no ens volem convèncer de què estem fent ús de la perició de les dones allí on no hi ha res per perdre, ni per pelar, ni per guanyar tampoc... Passa el Carnestoltes i elles diuen: apa, fill, que et vagi bé! Ja t'he fet esquitxar ara! I ja no les veieu més, ni en serveu el més petit record digne d'apreci; que de records indignes i costosos de treure's del damunt en deixen masses, si hom bada.

Això és el que busquen les grandíssimes *pupiles*: que esquitxeu, encara que elles es mullin amb els esquitxos. Per això corren, penquen, fan la gata maula i la gata no maula, i la pussa i la Ramoneta. Per això circolen tantes Colombines que us encolomen microbis per posar deu *criaderos*, i tantes alsacianes, capasses d'alçar la camisa al barrilaire somniador, i d'alçar-se-la elles mateixes... És la llei inexorable de l'egoisme, nois! Elles saben per ne-

cessitat que, qui vulgui peix que es mulli les darreries i que, a *río revuelto*, peix al cove. I per aquests adagis porqueirols, que per desgràcia són més ben clavats que els claus que clava un servidor, elles pesquen llubarros i sardines, a l'encesa i entremig de la bullanga: i a fe de neu que en pesquen pel pare i per la mare, i se'n afarten tan d'aquells peixos, que s'enfiten; i passat Carnestoltes els hospitals van plens i els metges no s'hi entenen de pescadores que van a cercar-hi remei i de pescadors que els hi han trencat la canya.

BARRA II

La mitja virtut

Es diu Florentina, té vint-i-dos anys i du una vida un xic suspecta. És el tipus perfecte de la mitja virtut.

D'ella es mormola molt, es diuen moltes coses; mes el « fou meval » triomfant i definitiu, no l'ha pogut dir encara ningú.

A la terrassa del « Royal », on l'altre matí la noia prenia el seu coctail matinal, dos noctàmbuls barcelonins comentaven el seu aire picardívol, les seves maneres distingides, la seva història alegre...

— I molt viva! — deia un d'ells. — No pots arribar-te a pensar les coses que ha inventat per a no mancar al sisè manament!

A. LIGUETA

La darrera pesseta

Ja feia dies que la seguia i mai tenia ocasió d'agafar-hi conversa. Era tant lo que l'intrigava el posat seriós d'aquella dona, que la por d'un fracàs li feia ajornar la declaració. I l'ocasió no es presentava mai... No hi ha que forçar el destí, pensava ell.

Un jorn, l'ocasió desitjada arribà. Passava ella per un carrer desert, al capvespre, quan li caigué el moneder i tot el contingut del mateix rodolà per terra. Les monedes van dispersar-se d'ací d'allà i la senyora s'ajupí per a recollir-les.

Ell s'hi va precipitar, mes la futura conquesta ja havia acabat de recollir tot el contingut del moneder.

Allavors, el nostre tenori tingué una idea genial. Agafà una pesseta que duia a la butxaca — la darrera que li restava i corregué al costat de la dona:

— Senyora — li digué molt finament, — he trobat això a terra. Pot ésser és de vostè.

Ell creia que la senyora refusaria i allavors es presentaria ocasió per fer petar la xerrada. Mes ella, impassible, agafà la moneda, la guardà i mormolà:

— Moltes gràcies!

I marxà, emportant-se'n la darrera esperança del seu admirador i la seva darrera pesseta.

BUT I. FARRÓ

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que s'ens envien propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

“Debut - reprise”

CRISTETA, la gentil modista, tenia veritable disposició per al teatre. I ço que per ella era una il·lusió de molt de temps acaronada, anava a tenir pròxima realització dintre breu temps. El seu xicot — un xicot formal, escultor i al que cap concessió li havia estat encara feta — havia parlat ja amb el compositor de moda, per tal de què li signés confiada a la seva amada la part principal de la revista «Interiors i pells» a qui hom assegurava ja un èxit falaguer.

Cristeta, la gentil modista, en ésser assabentada pel seu galan de la recomanació i gairebé seguretat d'admissió en la companyia, li féu la primera concessió. Una concessió d'estreta i fonda amistat, que plagué infinitament a l'escultor.

I, una volta passada la primera hora d'emoció, es vestí ràpidament, es calçà el sombreroet groc-d'or, i es dirigí vers el domicili del mestre: carrer d'en Gepic, 67, primer, segons resava la targeta.

Els trenta graons que separaven l'estatge del mestre del carrer, els pujà la Cristeta sense gairebé dar-s'en compte. El cor, dessota aquells hemisferis bellugadissos, saltava acceleradament; recent encara el compàs de l'agraïment, diria's que mantenia el mateix ritme començat en el taller de l'escultor. Trucà i una minyona li obri la porta i la féu entrar al salonet d'espera. Emprò tant bon punt la fàmula desaparegué, la Cristeta no pogué contenir-se, i encaminà els seus passos cap a l'estança propera, on unes notes li havien fet pressentir la presència del mestre.

Mes... com el faria decidir a que la preferida fos ella i no la Lina, qui ja en altres revistes havia fet de protagonista? I, recordant ço que altres amigues li havien contat, tingué una pensada: obraria pel medi persuassiu. Es descordà la brusa — aquella brusa

de satí que era l'única presó dels seus encants «superiors» i ràpida, passant els braços per damunt l'espatlla del pianista — que ni s'havia adonat de la seva presència — començà a fer mèrits per a guanyar-se les simpaties del mestre, que a n'aquells moments representava la solució de la seva carrera artística.

No se sentí ni una sola paraula. Sols en acabar — li havia costat prou al músic de provar tota la poiança del seu art — la Cristeta li preguntà:

— Bé, i ara accediras a donar-me el paper principal?

— El paper principal?

— Si, home!, el de protagonista!

— El de protagonista?... — féu encara esmaperdut el músic.

— I, està clar! Noi, no ho sembles en res un genil. Encara no has comprès que jo sóc la recomanada de l'Angel?

— Bé, però... vostè per qui pregunta?

Un suor fred recorregué tot el dermis de la Cristeta... i el dubte allavors no existí; malgrat lo qual inquirí encara:

— Que no ets el mestre tu?

— Ah! vaja; ara ho entenc tot! Vostè pregunta pel compositor, oi? Doncs, miri, jo sols afino pianos...

La Cristeta caigué aclaparada. El seu ansiat debut s'havia convertit en estèril «reprise».

Llàstima de treball!!!

CLARA DOU

◆ ◆ ◆

La discreció d'en Batista

EN Batista, pintor de fama, posseïa un estudi amb aditaments de picadero on reunia, de tant en tant, el bo i millor de cada casa en qüestió femenina. Allí, i en companyia d'uns quants amics, es desenrotllaven unes bacanals formidables, amb ostres, xampanya, llagosta i vins de marques escollides.

Un dia, en Ribas, el seu íntim am'c, anà a trobar-lo.

— Batista — li d'igué —, hauries de fer-me un favor. Tinc una senyora a punt de carametlo, saps?, i no vol anar a cap hotel discret ni a cap refugi del bosc de les Planes. Es de molt compromís, comprens?

— Si, home, sí! I en què et puc ésser útil?

— Desitjaria que em deixessis utilitzar el teu estudi...

— Sí, home! Allí és a casa dels amics, ja ho saps!
 — Tantes gràcies, no!
 — Disposa, home!
 — Ha g de fer-te una recomanació — afegi en Ribas. — Convé que donguis a la senyora en qüestió la sensació absoluta de que tu no en saps res, eh?
 — Descu'da, home, descu'da! Ja saps que jo sóc un home mondà, discret...

L'endemà, en Ribas compareixia amb la seva conquesta al taller d'en Batista. Li féu la presentació, parlaren d'art. Als pocs moments, l'estadant s'excusà:

— Senyora, encantat de la seva visita; però, si em permet, sortiré. Estie citat a les cinc...

— Vagi, vagi, no faltava més...

Agafà el berret, l'abric, el bastó, i quan ja anava a sortir, es girà ràpidament.

— Ah, tu, Ribas! No me n'havia recordat. Les tovallones les trobareu a dintre l'armari...

A. I.

◆ ◆ ◆

Ja es cansarà!

FELIA vint anys que el senyor Coma — que segons deien els seus amics era un home de molt punt — s'havia maridat lligitímadament.

La seva muller era ja, de l'època en que parlem, una respectable *jamona*, que s'avenia difícilment a renunciar als plaers de la deessa Venus, malgrat els seus anys.

I com que el senyor Coma anava un xic desganat i a la seva muller li agradaven els àpats fots, no és estrany que s'entaulés a algun restaurant i procurés satisfer el seu justificat apetit.

— Senyor Coma — li digué un jorn el més íntim dels seus companys de penya cafeteril. — Hi ha un jove que, de tant en tant, dorm amb la seva dona, sap?

Amb la més gran estupefacció de tot el grup, el senyor Coma restà impassible, limitant-se a respondre:

— Ah, sí? Heu dit que és jove, oi? Bah! Quan tingui els meus anys, ja s'en cansarà, ja!

VON BENT

◆ ◆ ◆

La dona de gel

NO ens referim a l'obra estrenada fa alguns anys a Romea, sinó a la bellíssima senyora d'un conegut fabricant de cervesa establert fa molts anys a Barcelona.

Alta, plena, blanca, d'un ros daurat, l'heroïna d'aquest conte gaudeix, dintre la societat barcelonina, d'una reputació de dona freda.

En una conversa íntima, un cronista de societat, amic nostre, arribà a interrogar-la sobre aquest, delicat punt.

— Mes, és veritat? — demanà. — És possible que vostè, tan bonica, tan jove, tota sexe de cap a peus, sigui insensible a les carícies d'un home?

— Li diré, li diré — respongué la senyora. — Les dones no són tan ardents com ens pinten els escriptors, no; quan un home em cerca les pesigolles, m'entén?, quasi em molesta...

— Què diu ara?

— La veritat exacta. El mascle em resulta brutal, desproveït de tot encís...

— És a dir, doncs, que vostè, quan un home... dallonses... naranjas?

— Veurà, veurà... Una, al cap d'avall, és dona... I, sap què em passa? Que tant i tant insistir, quan ell fineix, jo he començat a agafar-li afició i l'haig de fer repetir...

VIS TÈCK

◆ ◆ ◆

El mal fisonomista

AQUELLA nit, en Delgràs, pintor cubista, sentia la necessitat imperiosa de proporcionar-se un xic d'esplai íntim. Va començar a donar voltes per la Rambla, a veure si veia quelcom que li resultés acòmodo, i, en efecte, al cap de poca estona vegé una xicotà esbelta, eleganteta, no massa maquillada, que li semblà força acceptable.

Li va picar l'ullet, i la xicotà, amb un somriurer, li confirmà l'acceptació, que diu la gent de negocis. En Delgràs li seguí a darrera, com un gosset, i la noia agafà el carrer de Barbarà per anar a refugiar-se en un hotel amoblat.

Quan traspassaren la porta, la xicotà es girà:

— Tu ets en Delgràs!

— Sí! Que em coneixes?

— Sí, home, sí!

En Delgràs començà a fer memòria. On dimoni havia vist aquella noia? No hi queia.

— No m'en recordo pas!

Ella esclatà en una rialla fresca... Pujaren a l'habitació. I comensaren una espècie de matx, per sapiguer de què i d'aon es coneixien.

— A veure, a veure: tu has treballat mai a l'Eden?

— No!

— A l'Alcàçar?

— Tampoc!

El temps passà, tot dialogant, les coses seguien el seu curs normal, i...

— Ah! — exclamà en Delgràs. — Ara et coneix! La Re-me, la meva model!

— Quina poca memòria tens!

— No — rectificà el pintor. — No és poca memòria... És manca de costum. Pensa que no t'havia vist mai vestida!

TIT HELLA

Conte premiat del número passat:

La fortuna del senyor Bartomeu

S'ha inaugurat el Cine Miria, allà on abans hi havien putxinelis. I, mai dirieu com el califica l'empresa en uns anuncis publicats a la premsa diària? Doncs « el cine de la intimitat. »

Que pot ésser hi han reservats perquè els promesos puguin festejar amb més comoditat?

***

De *Justícia Social*, setmanari socialista que es publica a Barcelona:

« LA FIGA I LA FLOR »

Copiem del número 158 de la revista « Catalana » la següent nota folk-lòrica, conservant l'ortografia de l'original:

« PRACTICA SUPERSTICIOSA »

Quan una dona veu a un'altra que es creu qu'es una bruja, posa la mà dreta sota'l devantal, ficant el dit gros entre l'index y'l del mig, es a dir, fent la creu y clouent el puny, y diu: — La figa y la flor.

M. XAVIER FOSSAS »

I després diran de nosaltres!

***

Aquesta és de la nostra gran amiga *La Vanguardia*.

« Srta. distinguida con piso puesto casaria con Srta. de posición. »

Vaja, que aquestes coses no estan bé! On s'ha vist fer proposicions lesbianes des d'el funerari rotatiu d'en Godó!

De la vida alegre

A l'« Edén » segueixen els assajos d'una nova revista. Letra de l'amic Tubau i música del mestre Rovira. Tenim notícies que serà una cosa més grossa que en Pich. Així sial La Pilar Bello, una ballarina que treballa després de la revista, va d'allò més bé: és una moxada de criatura que ens fa ballar el tupí. Segueixen els èxits de la Tina Rigo, una italianeta la mar de castissa amb un repertori espaterrant. La Pinet petita, encara segueix amb la dèria de la pianola, hi està tan encapritxada, que fins vol trobar música en els rotllos de paper higiènic! Ja és el colmo, pubillal! La Marineta López cada dia té el nasset més arremangat; es pot saber qui li aixeca? La veritat sigui dita, que per ara no se sap qui serà el favoregut que trenqui la guardiola. Les Mary-Chelo continuen tenint-nos allò que s'en diu *mochales*, allí si que hi ha gràcia, salero i tot el que vulguin. La Pilar Benito, tan petita com és, cada dia s'emporta una tonelada d'aplaudiments i un carro de lletres amatores, però crec que ella diu que *naranjas*!

L'« Alcàzar » fa calderada cada nit. Hi ha la simpati-

quíssima Conxita Garzon que s'eus torna aristòcrata, la barrilaire Aurea Alba i la castissa Paca Romero (a) « La Morita ». També hi tenen a l'Isabel Tomàs, trempada i fresca, que sempre té ganes de saltar. De postres donen un *tecaor*, una *cantaora* i una *ballaora* que es porten l'amanida. En « Cantidades » ara és assidu de la casa i acostuma fer el seu repertori amb el beneplacit de la concorrència, que riu de bona gana la grimègia d'aquell mandulandesc barrilaire.

Al « Monte-Carlo », en calitat de plat fort hi ha el Trio Llibertat (un trio que són quatre, un mascle i tres femelles, que canten i ballen). La Sarty segueix tan modosa i quieteta. La Carmeta Sans està encantada de viure. Ja ho crec, també ho estaria jo amb lo seu! La Carmeleta Desplà cada dia més trempada, més que l'ou aquell de pasqua. El Suri continua fent la ronda cada nit. Res, noi, es la vida.

Al « Folies » ja tenen en preparació la nova revista. Es veu que els del trio Buchón, Artabau i Parera, ni baden, ni paren — això de parar és en el bon sentit de la paraula, eh? — sempre cavilen. Les simpàtiques Conxita Martí, l'espàrreg de la Miveti, la transparenta Nini, la peluda Alfaro i la riallera Bermúdez, segueixen fent de dançatrius i d'estrelles. La Balbanera i la simpàtica Amàlia Alegria fan barrila amb els homenots de la colla.

Al « Sevilla » un ball empaïta l'altre; allí la Corin i la Molina fan el que poden per amagrir-se, la Moreno busca un ros i la Conxa, decana del gremi de cambreses, segueix tan trempada i castissa com si tingués els quinze anys.

A l'« Apolo » domina la cuina valenciana. Allí la ben plantada herbolària, aquella Isabel tan trempada, segueix tot fent barrila venent rams a les nenes de la casa; la Margarideta Vila juga com quan vivia al carrer d'en

Ella. — Aquestes postes de sol són admirables. Tenen uns contrallums meravellosos!

El de la pipa. — Ja ho pot ben dir, noia, ja ho pot ben dir!

— Infames! Brètols! Criminals!
— Veus?, ja m'ho he pensat que et creuries qui sap què!

Bot; l'Arlandis presum de tenir tocador propi i balla de bona fe, la Carmen Vargas tira d'aires regionals i l'Emília Domínguez va tirant de la rifeta.

Al «Royal», com si diguéssim l'ou ferrat del Paral·lel, tenen a la Conxita, una rumbista molt simpàtica, a la Maria Tubau, tan fineta i elegant, a la Ibarra, meravellosament bonica, a la Soli, que va fent, i a la Leo-Pons, lleugera com un pardalet i bonica com una lliura esterlina. De nou, i en qualitat d'astre, hi ha la Tintineta, que amb els seus cants i la seva picardia ens porta torrats.

L'Empresa del «Moulin» també ha reformat l'elenco. De nou hi ha la Perla, que no és cap de les dues germanes que coneixem, és una altra que tampoc tindriem manies.

EL COSINET DE LA TUIES

PER fi *Bric a Brac*, amb tota la seva complicada maquinària, es presentarà al «Principal Palace» davant el fallo del públic. I com que *Bric a Brac* és una cosa grossa, feta a cops de bitllets de mil peles, amb molta grapa, com ho sap fer l'«Amichatis» i amb una de dones maques, que no diem que fa fredat, perquè això fora una paradoxa, triomfarà i ens farà recordar els bons temps del pobre Ferran Bayès. Que Deu tingui en compte aquesta bona obra al popular Gibert.

Al «Tivoli» s'ha estrenat *Sol de Sevilla*, lletra d'en Prada i música d'en Padilla, el popular *Padillita*, autor de *El Relicario* que tants gramofons, tantes pianoles i tantes raspes ha fet gemegar en aquest punyeflero mon.

La colla del «Victòria» anuncia l'estrena d'una opereta d'en Franz Lear, que porta per títol *La mazurka azul*. No sabem que els balls tinguessin color. Sempre s'en veuen de fresques.

Al «Romea» també hi han hagut novetats. *Cada cosa en el seu lloc*, d'en Crehuet i *A l'aigua*, de l'Apeles Mestres. Els senyors de l'«Apolo» ara tiren de cartell valencià. Arros, tartana, la horta, i preus reduïts.

I el «Teatre Talia», també del Paral·lel, s'omple cada dia i els senyors Melià-Cibrian van donant a conèixer lo milloret del seu repertori.

EL NEBOT TAFANER

CORREU SECRET

Laura Brunet. Els hi ficarem tots dos. Està contenta?
— *Paquets.* Mercès pel retall, al què li fem els honors deguts. Gustosos acceptem la seva amable ofrena i esperem les seves noves. — *K. U. Pido.* Un es vell i l'altre ens costaria anar a l'estaró. *Conque,* vegi si estem aviats.
— *Josep Tusell.* Aniran publicant-se. No es pot matar tot el que és gras! — *Barretinaire.* És més perillós que jugar amb foc. No obstant, veurem de fer-lo entrar. — *J. Ott.* *Flich.* Miri, si vol que li publiquem, ens hauria de presentar a la senyoreta E. Ll. a qui va dedicada la *puesia* per comprovar si és cert tot el que vostè diu, i si és cert... compri's un sabre i nosaltres li regalarem la vaina!
— *Ll. A. Pada.* Va per vostè el pollastre! Aniríem de dret a la torra! Segueixi enviant, que vostè en sap un niu. — *Mataronina.* Li tocarem una mica i la complaurem. Dongui records a n'en Diamant. — *Frescales.* Ja es necessita ésser fresc, ja, per escriure el que escriu, jove. El dibuix va al Museu Secret, on hi farà un bon paper.

ORQUESTINA JAZZ - BAND

ROHOS - SKA

PER CONTRACTES:
S. Durán. Manso, 30, 3. - 2.

BARCELONA

GRAN SALÓ DE BALL

El més elegant i concorregut: : : :

Bohemia Modernista

GRANS BALLS DE CARNAVAL

LA SENYORETA QUE VULGUI ESTUDIAR PER ARTISTA DEL CUPLET, HA DE VISITAR L'ESTUDI

CATALONIA - Asalto, 56, entlo.

VIES URINÀRIES PELL, SÍFILIS, MÀTRIU : : : :

Salvarsan, 606-914 - ANÁLISI DE SANG - RAIG X
POLICLÍNICA FARRÉ PIJUAN

Ronda Universitat, 5 (prop c. Pelai). De 4 a 8, diumenge de 12 a 1

AQUEST NÚMERO HA PASSAT

PER LA CENSURA MILITAR

AVIAT

Bric a Brac

Nova casa de gomes higieniques

LA CORONA

COMTE DEL ASALTO 95

Preiosíssims e higièncs estuxos LA CORONA presentats en forma de cigarret egipci - Des de 0'25 i 50 - ACORASSATS PER A NO NAUFRAGAR a 2, 3 i 5 ptes. Tenim de tot i per a tots!

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la BARRA (ronya). Sense dany fa desaparèixer la BARRA en 10 minuts. Desentien sempre de les imitacions. COMTE DE L'ASALTO, 86. - BARCELONA
1 Centres d'Espectacles.

NID D'OR

Teléfono 5225 A.

Meublé - Gran Confort
Calefacción Central
Baños en cada habitación
Servicio de carruajes

EL CUPIDO

GOMES HIGIÈNCES

Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL.

POSADA DE LA VEGA

Esplèndides habitacions - Preus reduïts

Sant Olegari, 17 - BARCELONA

G. ALOMAR

VIES URINÀRIES. Curació ràpida i segura, mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. — Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. — Barcelona.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat

Habitacions a 5 pessetes

(VERDURA)

Plaça de Santa Madrona, 6
Davant el Banc d'Espanya

ACADEMIA BLAT

BARBARÀ, 23, 2.º, 1.º

— Maestro BRULL —

Letras de BLAT, BEUT y
CLAVARIUS

Posada SAN ANTONIO COMTE DEL ASALTO, 69

HABITACIONS REFINADES, HIGIÈNCES I ESPAIOSSES
QUARTOS DE BANY - TRES ENTRADES RESERVADES DES DE
2 A 10 PESSETES

PERFUMERIA
ASTRA

Venda a granel, a litres i a pès
— Un tres cents per cent d'economia. Especialitat en mitjas de seda. — 73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...

La
Mundial
Espalter, 6
BARCELONA

Q Ulbada ensopega. Sapigueu nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons. Casa de curació pels qu'hagin ensopegat - Lavatjes per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

Aimants de la
cossa centrífuga!
Llegiu

ORSAI

on hi trabareu la
CANÇÓ DEL TURURVT

que es farà més
cèl·lebre que en

Pic i Pon i el
Conde de Saint Germain.

SIFILIS CURA
RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

◇
Dissabtes, Inyecciones de
606 i 914 a 6 pessetes.

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU.

Son irrompibles.

També tenim polvos per matar aquells animals que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la capsa.

1, Sant Ramon, 1-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito-urinares, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisolfi

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Sagalà, Rambla las Flores, 14-Barcelona

ANS 10

— En Ramon tot ballant m'ha dit que tinc la cara molt groixuda, perquè em mirava l'Alfred.
Ell si que la té groixuda!

Rame